

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΣΥΜΦΟΡΑΙ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΙΑΙ

Ένας νεαρός φοιτητής του Πανεπιστημίου της Ώσφόρδης δέχθηκε άσφαινα την επίσκεψιν ενός υπηρέτου του σπιτιού του.

- Πώς έδω Γιάννη; τόν έρώτησε.
- Έτσι τυχαίως πέρασα.
- Τι νέα άπ' τό σπίτι;
- Ήουχια, άπάντησε ό υπηρέτης. Μόνο ή κίσα ψόφησε.
- Μπá, αυτό ήταν όλο; Και πώς ψόφησε ή κακομοίρα;
- Άπ' τό πολύ κρέας που έφραγε.
- Μπá, και ποιός της έδωσε τόσο κρέας ώστε να ψοφήσῃ;
- Έφραγε τά τέσσερα όλογα της καρότσας...
- Μπá; ψόφησαν κι' αυτά; Πώς; έξηγήσου μου, λοιπόν...
- Ώ! τά δυστυχισμένα ζώα θά ζούσαν πολύ άκόμα, αλλά πώς ν' άνθέξουν; μά νύχτα όλόκληρη κουβαλούσαν νερό...
- Νερό; και τί τό θέλατε τόσο νερό;
- Για να σβήσουμε την πυρκαϊά, που άποτέφρωσε τό σπίτι σας.
- Κάηκε το σπίτι μας; Και πώς έπιασε φωτιά;
- Άπό της λαμπάδες...
- Ποιές λαμπάδες; Τι χρειαζόντουσαν ή λαμπάδες;
- Για την κηδέια της μητέρας σας...
- Η μητέρα μου πέθανε! Πρώτη φορά από σένα τό άκούω αυτό. Είπε άπίστευτο!
- Νά τό πιστέψης, άφεντικό! πέθανε από τη λύπη της...
- Για την άγάπη του Θεού, πέσ μου πιά ήταν ή ατία να λυθῆ τόσο;
- Ώ, όσο γι' αυτό δεν είγε όδικο. Ύστερ' από την τρέλλα του πατέρα σας δεν μπόρεσε ν' άνθέξῃ...
- Τι μου λές; τρελλάθηκε κι' ό πατέρας μου;
- Ναί, άφεντικό!
- Μά γιατί;
- Έχασε την περιουσία του στο χρηματιστήριο...
- Και συ τί ήσυχες να κάνης έδώ;
- Ηρθα να μου πληρώσετε έξη μηνιάρια που μου καθυσταρουνται...

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

αυτή φράσι, δεν είδῃ ως τώρα πικρά μόνο σε κάποιες κριτικές ενός άλλου κριτικού με πανταλόνια, στα ίδια τά «Παρασκηνία». Είπε κι' αυτή άπ' τά «μυστήρια έκείνα της διάνοησης» που, κατά τόν ίδιο περιλήψο κριτικό, μόνη ή Μαρίκα Κοτοπούλη έξιγνιάζει. «Α, τι κρίμα, να μην τάχα κιλά με τη μεγάλη θεατρία! Όχι την παρακαλούσα να μου τό έξηγήσῃ.

Ήταν λοιπόν να μη θυμηθῶ με γέλια την Σκανουδαινα, διαβάζοντας αυτή τη κριτική; Κι' αν είγες την παληά όρεξι ή καλή μας φίλη, που δεν έγάρχιζε τότε κάστανα σε κανένα, δεν θύτραιχε πάλι να βρῆ αυτών τόν καινούργιο κριτικό και να τού πῆ: «Δεν τά παρατάς, παιδί μου;» Ώ, βεβαίωτα! Ύποθετό μάλιστα ότι τό ίδιο θύπρεπε να πῆ κανείς και στον διευθυντή τών «Παρασκηνίων», τού δῆθεν «θεατρικού» περιοδικού. Είπε ό κ. Παρασκευάς, ένας πολύ καλός ήθοποιός, που άφησε τό θέατρο, επί ζήμια του θεάτρου, για να βγάλῃ αυτό τό περιοδικό, επί ζήμια πάλι του θεάτρου. Γιατί τού κακού φωνάζει τώρα πως άγωνίζεται για μία ιδέα, πως κρατεί τη σημαία του ψηλά, πως είναι έτοιμος και να ζητιανέψῃ, για να μη την άφήσῃ. Τίποτα δεν κάνει, κακό κάνει, όσο, από άγνοια ή άδυναμία του, ζήφνει να όργιάζουν στο περιοδικό του οι διάφοροι αυτοί ψευτοκριτικοί, και παρά τη γνώμη του μάλιστα.

Γιατί αυτό είναι τό περιεργό και τό άνω ποταμών. Ένφ ό κ. Παρασκευάς είδε στο θέατρο την «Τρίμορφη Γυναικά» και σαν άνθρακος με λεπτό γουστο κι' αίσθημα που είγες, την άρεσε και συγκινήθηκε, και την επάλαινε δυνατά τόσο και σε μένα και σε άλλους, κι' άπόρησε με τους κριτικούς που τη χτύπησαν ως έργο και πρό πάντων ως σκηνοθεσία, κι' άγανάκτησε με μερικούς ήθοποιούς που έκαναν «υπερβολές» — πολύ σωστά! — και φώναξε πως θά γράψῃ αυτές και θά κάμῃ και θά δειξῃ, — ε, δεν έκαμε τίποτα, παρ' άφους τόν θαλασσοπόρο Κοικ και τό θαλασσωσή, χωρίς να βίλῃ καν ό διευθυντής, μία ύποσημείωσι: «Σεβόμεστε τη γνώμη του συνεργάτη μου, μά δε συμφωνούμε...» Παράτα τα λοιπόν και συ, καλέ μου Παρασκευά! Δέν είσαι για να διευθύνῃς θεατρικό περιοδικό! Και για να μην κάνης όλο αυτό τό κακό, μ' ένα όργανο καλοτυπωμένο, πού, αντί να φωτίζῃ τόν κόσμο, τόν στραβώνει, ξαναγράφει από θεατρο σαν ήθοποιός καλλιτέχνης...

Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΠΛΑ

(Του "Αραβα πολεμότη και βάρδου" Ανταρ)

«Η χάρες της».

Σ' άγαπώ, ό "Αμπλα, όπως άγαπούν ή γενναίες καρδιές, κι' εύχαριστιέμαι να σε βλέπω στ' όνειρό μου.

Σε σένα έλπίζω και για σένα γίνω δλο μου τό αίμα.

Ώ "Αμπλα, ποιός θα μπορούσε να περιγράψῃ την όμορφιά σου,

που ξεπερνά ό,τι περὶ τέλειο ή όμορφη;

Να πώ πως τό πρόσωπό σου παραβγαίνει στη λάμψη με τό φεγγάρι;

— Μιά τό φεγγάρι έχει μάτια έλαφίνας;

Νά πώ πως τό κορμί σου μοιάζει μ' ένα κλαδι ταμαριντιάς;

— Μά τό κλαδι της ταμαριντιάς έχει το λύγισμα του κορμού σου;

Τά δόντια σου βάζουνε κάτω την άσπράδα τών μαργαριταριών;

— Πώς θά μπορούσα να τά παραβάλω με τά μαργαριτάρια;

Γδ φως της Άλήθειας άστράφτει στο μέτωπό σου, και τό σκοτάδι της ψευτιάς ζήτησε καταφύγιο μέσα στα μαλλιά σου.

Κάτω από τόν πέπλο σου άνθίζουν τά ρόδα του Παραδείσου,

που τα φυλάνε τά βέλη τών ταινόρων σου.

Η άδιαφορία σου για έναν άνδρα σαν κι' έμένα: — αυτό είναι τό παραπρό μου, κι' αυτό μου σηγγειε τη καρδιά.

Τό πρόσωπό σου είναι σαν τό εγγάρι στον ούρανό! μου όγχει τη λάμψη του σαν νάμει κοντά, μά είναι τόσο μακριά, ώστε μου άφαιρεί κάθε έλπίδα να τό περιμένω νάρθη κοντά μου.

Τό πάθος του για την "Αμπλα.

Όταν οι άνεμοι φυσούν άπ' τη μεριά τών λιβαδιών της "Άλεμ και της Σόντα, δροσίζουν του πάθους μου τη φλόγα.

Μου θυμίζουν ένα λαό που μαζύ του κρατήσα της ύποσχέσεις μου

μά, που δεν μπόρεσε να κρατήσῃ της δικές του, ένα λαό που δεν έχτιμήσε την αξία μου.

Αν δεν υπήρχαν κοντάρια όρθωμένα όλόγυρα άπ' τά τσαντήρια, δεν θά πλησίαζαν στα τσαντήρια της "Άλεμ και της Σόντα.

Έτσι απάνειε μία όμορφη με λιγερή κι' έλοφρη κορμοστασιά, με γλώσσα μαγική, άμα μιλεί, οι νεκροί σηκώνονται άπ' τόν τάφο.

Ό ήλιος, άμα βγαίνει, κάνει υπόκλιση μπρος στο άκτινοβόλο πρόσωπό της. Η νύχτα λείε στα μαλλιά της: «Αυξήσετε τά σκοτάδια μου»

Τά μάγουλά της σκορπούν πέταλα ρόδων, κι' είναι βγαλμένο άπ' τό θηκάρι του τό σπαθί τών φρυδιών της, που είναι μία ρομφαία κοφτερή, και σκοτώνουν έκείνους που την κυττάζουν, ένφ αυτή είναι σφαλισμένη.

Είγνε δισταχτική και άπαλη στο βάδισμά της, κι' ό πέπλος της αναδίνει την εύωδιά του μόσχου.

Η άναπνοή της έχει άρώματα και στο μέτωπό της ανατέλλει ή αργή.

Η νύχτα σκεπάζεται από τη μαυρίλλα τών μαλλιών της, κι' άμα γελάει δείχνει μαργαριτάρια.

Στό γέλιο της κυλά ένα μίγμα κρασιού και μελιού, κι' ό λαιμός της παραπονιέται για την πείση του γιορντανιού της.

"Α! Τι λαιμός και τι γιορντάνι!...

Βλέπει, ό κόρη του Μάλεκ, πως ή μέρες περνούν. Ένα φιλι σου μόνο θά μπορούσε να γιατρέψῃ την άρρωστη καρδιά μου, μά θά μπορούσε και να τη σκοτώσῃ.

Θά συγχωρούσα τη φυλή μου κι' αν άκόμα μούγνε τό αίμα. Και θά όπλισθώ με ύπομονή για ν' άντισταθώ στα βόσα που με κανείς να ύποφέρω!

(Άπό τό "Αραβικόν).

Κ ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

Δ Η Δ Ω Σ Ι Σ

Έπειδη πολλοί τών άναγνωστών μας άπευθύνονται εις τά γραφεία μας ζητούντες τάς έκδόσεις του έκδοτικού γραφείου «Πρόδος», δηλοϋμεν αυτοίς ότι τό «Μπουκέτο» ουδέμειαν σχέσιν έχει με τό έν λόγω Γραφείον. Άπλούστατα κατεχώρισε διαφόρους άγγελιας του επί πληρωμῇ. Τό «Μπουκέτο» καταρτίζει ιδιάνη του έκλεκτην Βιβλιοθήκην έκδιδον μηνιαίως άνα έν βιβλίον, άπό τά πλέον περίφημα της έλληνικής και ξένης φιλολογίας. Έντός όλίγου δέ θά είναι εις θέσιν να θέσῃ εις κυκλοφορίαν σειράν όλόκληρον βιβλίων τά όποια ήδη έκτυπωθέντα παρεδόθησαν εις τόν βιβλιοδέτην προς βιβλιοδέτην. Όλίγη ύπομονή λοιπόν και οι συνδρομηταί της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου» θά λάβουν χρυσοδομένην όλην την σειράν της βιβλιοθήκης.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ